
Táncház. Pénteken este 7-től a vasutas (volt Vasas) klubban áttérnek a maroszéki táncok tanítására. **Vasárnap** délután 6-tól – ugyancsak a Vasutas (Vasas) klubban – aprók tánca, majd fél 8-tól az ifjúságé.
(Igazság, 1982/77. 2. – 1982. április 2., péntek)

A menyasszony szép virág...

Ezzel a címmel hirdetett rendkívüli hangversenyt a kolozsvári Állami Magyar Opera március utolsó vasárnapjára. A hivatásos művészek előadásaihoz viszonyítva valóban rendkívüli volt a műsor, de annyiban még sem számított újdonságnak – és ez benne a dicséretes –, hogy a legjobb műkedvelő csoportok, együttesek eddig is színpadhoz jutottak a kincses városban. Gondoljunk csak a jobbágytelkiek, máréfalviak, fenesiek, györgyfalviak, körösfőiek, bikaliak, kalotaszentkirályiak és más rangos előadásaira. A felsorolás valamelyest azt is sejteti, hogy a hangverseny kifejezés sem a legpontosabb, hiszen a hangszeres zene és a népdal mellett a táncnak is rendkívül nagy szerepet szántak majdmindenik műsorban.

Március utolsó vasárnapján Kovács Pali Ferencnek, s Stúdió színpad régi tagjának, a mákófalvi színjátszók hűséges irányítójának a rövid bevezetője után a gyervásárhelyi menyecskék léptek a színpadra. Az országos fesztivál döntőjén második díjt nyert csoport román és magyar népdalokat énekelt. Két szólistájuk: Hurgoi Maria és Kalló Gyöngyi egyszerű előadásmódjukkal, tiszta énekükkel csak emelték a műsor színvonalát.

Utánuk három csizmás legény mutatott be eredeti táncokat: a kolozsmonostori táncház fiataljai közül Ambrus Sándor ózdi pontozót, Könczei Árpád mezősegi sűrűt, Tötszegi András kalotaszegi legényest járt el. Azután a lányok vonultak be egy lapádi táncra, majd maroszéki párostánc következett.

A talpalávalót a Bodzafa kisegyüttes húzta: Papp István primás, Kelemen László kontrás, Szalay Zoltán bőgős. A közönség egyik legrangosabb tánc házi csoporttal ismerkedett meg ezen a rendessé vált rendkívüli előadáson. Az országos fesztiválon első díjjal kitüntetett széki együttes lakodalmi szokásokat mutatott be: a menyasszony kísérését és búcsúját, az asztalozást, vagy helyi elnevezéssel: asztalülést – kellő ünnepélyességgel és mértéktartással.

A lakodalmi szokásokban meglehetősen sok a közös jegy, ám eredeti megjelenítési módjával az együttes egy hagyományőrző falu szigorát, feszességét és egyúttal megtartó erejét sugallta. Serestély István is méltán képviselte szólóénekével e több ezer lakosú nagyközség jó dalosait.

A vasárnap délutáni előadás tehát – melyet Szabó László rendezett, – méltán váltotta ki a folklórt szerető falusi és városi nézők érdeklődését. Újrolag bebizonyo-

sodott, hogy az olyan értelmiségiek mint Székely Márton, Juhos Márton, László Annamária, Mungiuné Juhos Klára, Harangozó György, Stănescu Rodica, Bembea Maria sokat tehetnek azért, hogy néphagyományaink beépüljenek mai kultúránkba. És beigazolódott az is, hogy a szakemberek hozzáértése, önzetlen támogatása is nélkülözhetetlen.

Jó lenne, ha mindenik falusi csoport tagjai arra törekednének, hogy időről időre felléphessenek a városi színpadokon. Azzal, ami az övék, és ami még ma is igazi érték.

Zágoni Attila

(Falvak Dolgozó Népe, 1982/14. 5. – 1982. április 3., szombat)

Beszélgetések

– Ez a nagy asztal itt mind egy társaság vagytok?

– Igen.

– Be kell vallanom, nem láttam az előadást. Ezért kérdem: mind felléptetek?

– Nem. Mi elsősorban táncházások vagyunk...

(Itt egy kicsit meglepődöm, engem elsősorban műkedvelő „népi káderek” felleltározásával bíztak meg, de ha már benne vagyok, most már nem visszakozom.)

– Te régi táncházas vagy?

– Beindulás után elég hamar oda kerültem.

– Előtte tudtál táncolni?

– Igen, otthon tanultam.

– Hol?

– Méréában.

– „Civilben” ki vagy?

– *Tötszegi András* ötödéves műegyetemi hallgató.

– S hogy kerül a táncház a színpadra?

– Abból indultunk ki, hogy ne csak mint közösség legyen jelen a táncház, hanem az anyanyelvi szinten való táncolást színpadon is bemutassuk. A színpad tulajdonképpen kényszermegoldás... hogy a nagyközönség is észrevegye, tudomásul vegye... Mert a táncházas kör elég szűk, a közönségnek csak kis százaléka ismeri igazán a táncházat.

– S ebben részt vesz az egész táncház?

– Nem, csak egy része, aki vállalta ezt. A táncházások sokkal többen vannak... Ez a része, amelyik fellépett, szeretett volna egy együttest alakítani, nevet is találtunk – Kodály-együttes – csak éppen nincs, aki patronáljon...

– Hát a táncházat ki patronálja?